

Arrest

nr. 307 610 van 31 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten, diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 25 juli 2019.

1.2. Op 26 mei 2021 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In zijn arrest nr. X van 29 oktober 2021 oordeelde de Raad dat verzoeker niet werd erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend.

1.3. Verzoeker diende een tweede verzoek om internationale bescherming in op 28 juli 2022.

1.4. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoeker op 28 september 2023. Hij werd bijgestaan door een tolk die het Tigrinya machtig is en zijn advocaat was aanwezig.

1.5. Op 15 januari 2024 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en etnisch Tigrinya te zijn. U bent Orthodox Christen. [U stelt geboren te zijn op [...] te Mayha, in de zoba Segeneiti in de zoba Debub en daar tot 2011 woonachtig te zijn geweest. Vanaf 2011 woonde u van maandag tot vrijdag in Dekemhare waar u school liep en keerde u de weekends terug naar uw familie in Mayha. U besloot uw woonplaats te verlaten en in Gash Barka op de plantages te gaan werken. Aangezien dit volgens de vrachtwagenchauffeur die u naar Gash Barka bracht, niet haalbaar was, besloot u om Eritrea te verlaten. 1 januari 2015 arriveerde u in Soedan. Wanneer u in Kassala aankwam, werd u ontvoerd door R. die u tegen betaling van 1700 dollar na bijna een week vrijlieten en naar Khartoem brachten. Na 6 maanden illegaal in Khartoem te hebben gewoond, reisde u verder naar Libië en na 1 maand en 2 weken maakte u de oversteek naar Italië. In Zwitserland diende u vervolgens 5 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Na tweemaal een negatieve beslissing en een bevel om het grondgebied te verlaten, te hebben ontvangen, verliet u Zwitserland en kwam u via Frankrijk naar België.

U hebt een eerste verzoek om internationale bescherming in België ingediend op 25/07/2019. Dit verzoek was het voorwerp van een beslissing van het Commissariaat-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van het subsidair beschermingsstatuut, op 26/05/2021. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het door u ingestelde beroep deze beslissing bevestigd in zijn arrest nr. 263249 van 29/10/2021.

U ging naar Frankrijk en u deed er een verzoek tot internationale bescherming. U verbleef 6 à 7 maanden in Nantes. Omwille van de Dublinprocedure werd u terug naar België gestuurd.

Op 28/07/2022 diende u een tweede en onderhavig verzoek tot internationale bescherming in. Op 24/11/2022 besloot het CGVS tot de ontvankelijkheid van uw tweede verzoek.

U verklaarde dat er in Zwitserland een miscommunicatie met de tolk was tijdens het asielinterview en dat dat de reden was voor de verschillen in uw verklaringen voor de Belgische en de Zwitserse asieldiensten.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een medisch document en een psychologisch attest.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het psychologisch attest dat u neerlegde van psycholoog L. (dd. 27/12/2022) blijkt immers dat u het psychologisch moeilijk hebt en dat u symptomen van post-traumatische stress vertoont zoals: slaapproblemen, nachtmerries, concentratieproblemen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u bevraagd bij aanvang van het persoonlijk onderhoud over hoe u zich die dag voelde. U legde uit dat u nog niet helemaal ok was, en soms slaappillen neemt. U hebt nog steeds angst (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 4). Voor de dag van het interview had u geen slaappillen genomen, want u wilde niet in slaap vallen voor het interview. U had bijgevolg ook wel niet veel geslapen. Sinds dat u uw arm gebroken had eind januari 2023 was u ook niet meer naar de psycholoog gegaan, maar u zou terug beginnen nadat uw arm volledig ok was (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 4). U voelde zich fysiek en mentaal in staat om het interview af te leggen. Gevraagd naar eventuele ondersteunende maatregelen, haalde u aan dat u graag had dat er traag gesproken werd en dat het goed uitgelegd werd, het CGVS hield hier rekening mee. U werd ook uitdrukkelijk uitgelegd dat u altijd om een pauze kan vragen. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud had u, noch uw advocaat, opmerkingen over hoe het interview was verlopen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In het kader van uw eerste verzoek werd er vastgesteld dat uw verklaringen omtrent de omstandigheden en modaliteiten van uw illegale vlucht uit Eritrea, alsook de levensomstandigheden die tot uw vertrek hebben geleid, geenszins eensluidend zijn waardoor niet kan worden bijgetreden dat u Eritrea illegaal zou hebben verlaten. Deze vaststelling werd mede gedaan op basis van de verschillende tegenstrijdigheden in uw verklaringen die u aflegde voor de Zwitserse asielinstanties en de Belgische asielinstanties, alsook op basis van de tegenstrijdigheden die al beschreven werden in de beslissing die u kreeg in het kader van uw verzoek in Zwitserland. Het CGVS oordeelde dat uw verklaringen in België danig verschillen van de verklaringen die u in Zwitserland aflegde waardoor er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw illegale vlucht uit Eritrea.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft ook geoordeeld over deze tegenstrijdigheden en de verklaring die u daarvoor gaf in het kader van het verzoekschrift. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in haar arrest als volgt: "Het kan echter niet worden aangenomen dat verzoeker omwille van zijn verontrusting, de stressvolle omstandigheden van Eritreeërs in Zwitserland of de afwezigheid van een advocaat bij de gehoren onwaarachtige verklaringen zou afleggen over zijn vertrek uit Eritrea. Het vraagt immers meer doorzetting en luciditeit om valse verklaringen af te leggen dan waarheidsgetrouwe die gemakkelijker te onthouden zijn gezien verzoeker deze werkelijk heeft meegemaakt. Evenmin kan worden ingezien waarom verzoeker een onwaarachtig relaas zou geven omwille van de aangehaalde verstrenging van de beoordeling van asielverzoeken van Eritrese onderdanen in Zwitserland, noch hoe deze beleidswijziging zou wijzen op twijfels over het recht op een eerlijk proces, zoals het verzoekschrift voorhoudt. Hierbij voegt zich de vaststellingen dat hij Zwitserland via een lange en moeilijke reisweg over verschillende landen bereikte, waardoor niet valt in te zien waarom hij dergelijke inspanningen zou doen om vervolgens aldaar verklaringen af te leggen die niet stroken met zijn leefwereld."

De Raad vervolgde: "Uit de Zwitserse gehoorverslagen blijkt bovendien dat (i) verzoeker op het einde van het gehoor van 11 augustus 2015 aangaf de tolk goed begrepen te hebben (p. 8); (ii) bij aanvang van het gehoor van 22 februari 2017 bevestigde de tolk goed te begrijpen (p. 1); (iii) zijn verklaringen hem achteraf nog werden voorgelezen in het Tigrinya, waarna hij beide verslagen ter goedkeuring heeft ondertekend (gehoor 11 augustus 2015, p. 8; gehoor 22 februari 2017, p. 21). Tevens verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat hij omwille van dezelfde reden een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Zwitserland (notities, p. 4), alsook niet te weten waarom hij in Zwitserland een negatieve beslissing kreeg (notities, p. 4).

Hoe dan ook heeft verzoeker in Zwitserland een beroepsprocedure doorlopen. Indien verzoeker meende dat er zich in Zwitserland stressgerelateerde, vertaal- of communicatieproblemen voordeden, had hij dit in de beroepsprocedure daar kunnen aanhalen. Verzoeker kan het huidige beroep in België niet aanwenden om de negatieve beslissing van de Zwitserse instanties te betwisten."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde het CGVS dan ook in haar redenering dat er geen geloof kon gehecht worden aan uw vermeende illegale vlucht uit Eritrea.

De verklaringen die u aflegde in het kader van uw huidige verzoek werpen hier geen ander licht op. U bleef louter herhalen dat er een misverstand was met de tolk in Zwitserland, dit misverstand zou aan de basis liggen van alle tegenstrijdigheden. De overheid van Zwitserland zou ook contact hebben met het Eritrese regime, en Zwitserland koopt goud van Eritrea (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 8). U uitte dan de kritiek dat de tolk zou gezegd hebben dat uw dorp niet bestond, en dat hij vertaald zou hebben dat u niet getrouwd was (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 8). Er zou dan ook een soort ruzie zijn ontstaan. Het CGVS merkte u dan op dat de voornaamste tegenstrijdigheden die van belang waren, betrekking hadden op de periode voor uw vertrek uit Eritrea. U verklaarde dan dat u uw verhaal opnieuw wilde vertellen, dat de tolken van Zwitserland pro het regime zijn (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 9). U legde dan wel niet uit waarom een tolk die pro het regime is, zich bezig houdt met uw verklaringen met betrekking tot uw illegale vlucht aan te passen op die wijze. Gevraagd naar waarom u denkt dat de specifieke tolk die bijstand deed bij het interview in Zwitserland voor het regime zou werken, herhaalde u dat de tolk had beweerd dat uw dorp geen dorp was, en dat andere mensen die met die tolk werkten ook geweigerd zijn. Louter het feit dat de Zwitserse asieldiensten andere mensen van Eritrese origine weigeren, toont nog niet aan dat een specifieke tolk voor het regime werkt, noch dat deze dan kwalijke bedoelingen had en uw interview wilde saboteren, door over uw reisweg foute verklaringen af te leggen.

Daarenboven legde u dan ook in het kader van uw volgend verzoek nog verklaringen af die strijdig zijn met uw verklaringen in het kader van uw eerste verzoek. Waar u in het eerste verzoek verklaarde dat u van de vrachtwagen afstapte in Forto Sawa en meteen de grens met Soedan overstak, legde u uit in het kader van uw tweede verzoek dat u een maand werkte in Forto Sawa alvorens u naar Soedan reisde (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11). Waar u er dus al niet in slaagde om de tegenstrijdigheden in uw verklaringen uit te klaren, komen er dus nieuwe tegenstrijdigheden naar boven.

Tot slot haalde u ook nog aan dat er tegenwoordig twee partijen zijn in de Eritreeërs in het buitenland, degene pro en contra het regime. U zou ook zeggen dat de situatie in uw land niet goed is, wat een reflectie is van uw gevoel (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11). Het CGVS stelt echter vast dat dit ook louter bij een gevoel blijft, maar dat u nergens naar voren treedt als een opposant van het huidige Eritrese regime. U ziet wat er op het nieuws komt, maar zelf bent u niet op het nieuws gekomen. U hebt nooit deelgenomen aan manifestaties of protesten tegen het regime (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). Wanneer er een volgende manifestatie zal komen, zal u wel deelnemen, al hebt u geen idee wanneer er dan een volgende manifestatie zou komen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). U bent geen lid van een bepaalde organisatie of politiek partij. **Er kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat u gezien kan worden als een ernstige, en zichtbare, opposant van het regime in Eritrea, en dat u hierdoor een vrees zou koesteren bij terugkeer.**

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus “ERITREA. Mobilisatie in het kader van de oorlog in het noorden van Ethiopië” van 18 augustus 2023**, toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt dat er sinds 2022, en zeker voor wat betreft de tweede helft van 2022, sprake is van een intensivering en veralgemening van de mobilisatie in Eritrea naar aanleiding van Eritrea's deelname aan het conflict in het noorden van Ethiopië, waarbij minderjarigen, reservisten én personen die voorheen niet langer dienstplichtig waren [vrijgesteld / ontslagen / niet in aanmerking komend voor dienst], op grote schaal verplicht zijn gerekruteerd voor militaire- of burgerlijke dienst.

In november 2022 tekenen de Ethiopische Federale regering en het Tigray People's Liberation Front – protagonisten in de oorlog in het noorden van Ethiopië – te Pretoria de overeenkomst voor duurzame vrede en een permanente stopzetting van de vijandelijkheden, alsook wordt daaropvolgend in Nairobi een akkoord gesloten aangaande de tijdslijn ter implementatie van het akkoord van Pretoria. Deze overeenkomst stipuleert een terugtrekking van buitenlandse en niet-federale troepen uit de regio. Het Eritrese leger trok zich daarop gedeeltelijk terug uit bepaalde delen in het noorden van Tigray. In de zomer van 2023 zijn nog steeds Eritrese troepen aanwezig in de grensenclaves in het noorden van Tigray, alsook bezetten ze nog steeds het grootste deel van Irob en de gebieden rond Tserona en Zalambessa, Badme en gemeentes rond Sheraro.

Hoewel bronnen aanvankelijk melding maakten van aanhoudende mobilisatie in Eritrea, ook na het staakt-hetvuren en de vredesovereenkomst van november 2022, wordt in februari 2023 melding gemaakt van het feit dat de meeste leden van de Eritrese reservetroepen terugkeren naar hun burgerlijke leven. Er werden geen indicaties gevonden in de geraadpleegde bronnen van mobilisatiecampagnes in Eritrea na februari 2023. Personen die voorheen gemobiliseerd werden in het kader van de oorlog in het noorden van Ethiopië, zouden zijn teruggekeerd naar Asmara. **Uit de informatie komt verder naar voren dat de rekrutering in de nationale dienstplicht – zoals deze verliep voorafgaand aan het uitbreken van, en Eritrea's deelname aan, de oorlog in het noorden van Ethiopië – dan wel wordt voortgezet, doch nergens blijkt uit deze informatie dat er op heden nog sprake zou zijn van de gedwongen mobilisatie en rekrutering in de nationale dienstplicht, van personen die niet langer dienstplichtig zijn [vrijgesteld / ontslagen / niet in aanmerking komend voor dienst].**

Het dient benadrukt, dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten. Uit het geheel aan bovenstaande vaststellingen, en de conclusie in het kader van uw eerste verzoek, bevestigd door de Raad, komt naar voren dat uw verklaringen betreffende uw beweerd illegaal vertrek uit Eritrea, niet geloofwaardig bevonden worden. Dit gegeven zijnde, kan enkel besloten worden dat u het land op een legale wijze verlaten heeft. Logischerwijze impliceert dit dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, en dat u bijgevolg niet aannemelijk hebt weten te maken dat u vervolging dient te vrezen wegens het door u voorgehouden illegaal vertrek uit het land. Gezien het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, kan evenmin aangenomen worden dat u enige vrees dient te koesteren in deze context. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt voorts dat bij terugkeer, na een legaal vertrek uit Eritrea, geen risico bestaat op bestraffing.

Op grond van bovenstaande informatie dient verder vastgesteld dat er geen indicaties bestaan dat u – omwille van het uitbreken van de oorlog in het noorden van Ethiopië in november 2020, de deelname van het Eritrese leger in deze oorlog, en de intensieve mobilisatiecampagne in Eritrea in het najaar van 2022 – op heden een toekomstige vrees voor verplichte rekrutering in de Eritrese nationale dienstplicht te koesteren zou hebben, indien u zou terugkeren naar Eritrea.

Ter staving van uw verzoek legde u ook een psychologisch attest neer en een medisch attest. Uit het medisch attest blijkt dat u loopmoeilijkheden hebt na een bekkenfractuur, na een verkeersongeval in 2021. U lijdt ook aan chronische hepatitis B en voor uw psychologische problemen werd u doorverwezen naar een psycholoog.

Op basis van het attest van de psycholoog werden er u bijzondere steunmaatregelen verleend, zoals supra vermeld. Een dergelijk psychologisch attest vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Er werden verder ook geen vaststellingen gedaan in het attest op basis waarvan kan worden geconcludeerd dat u niet in staat was om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedures in Zwitserland en België.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 29/11/2023. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker houdt een theoretisch betoog over de materiële motiveringsplicht en stelt vervolgens, onder verwijzing naar rechtsleer, dat in de mate waarin er zich contradicties en omissies in zijn verhaal voordoen, deze zeker niet van aard zijn om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeker. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd over zijn illegale vlucht uit Eritrea betoogt hij te volharden in zijn verklaringen over de misverstanden in hoofde van de tolk in Zwitserland en citeert zijn verklaringen hierover (NPO, p. 8-9). Hij betoogt vervolgens dat het niet evident is om aan te tonen dat de tolken in Zwitserland partijdig zijn maar verwijst naar het AIDA rapport dat zijn verklaringen ondersteunt en citeert een passage uit dit rapport (p. 34-35). Hij betoogt dat hieruit blijkt dat de tolkenproblematiek wel degelijk ernstig is en dat zijn verklaringen over de tolk in Zwitserland grondig in acht moeten worden genomen bij de beoordeling maar dat de commissaris-generaal die verklaringen volledig aan de kant schuift en simpelweg verwijst naar haar eerdere motivering en het arrest van de Raad in het verleden.

Verzoeker stelt verder, met betrekking tot de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker geen vrees dient te koesteren gezien aangenomen moet worden dat hij legaal is vertrokken dat de commissaris-generaal licht gaat over het risico van een gedwongen terugkeer gepaard met het imago contra het regime te zijn. Hij citeert ter staving uit het rapport van Human Rights Watch, World Report 2024 (internetlink) en stelt dat de commissaris-generaal op geen enkel ogenblik een grondig onderzoek heeft gevoerd naar de vrees van verzoeker bij terugkeer naar Eritrea. Hij meent dat een dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken op kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt en de materiële motiveringsplicht. Hij stelt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten belangrijke aspecten van zijn dossier te onderzoeken en dat zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. Verzoeker vraagt hem te erkennen als vluchteling, subsidiair hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het document *pro deo* bijstand toe aan het verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft

goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Verzoeker verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en legde bij de indiening van zijn eerste verzoek om internationale bescherming onder meer een kopie van zijn identiteitskaart neer. Verzoekers identiteit en Eritrese nationaliteit werd in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming niet betwist. Ook in het kader van zijn huidige tweede en ontvankelijk verklaard verzoek om internationale bescherming worden verzoekers identiteit en Eritrese nationaliteit niet betwist.

Het volgend beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de Eritrese autoriteiten omdat hij ontsnapte uit detentie in afwachting van de start van zijn militaire training en omdat hij het land illegaal is ontvlucht. Verzoeker stelt in het kader van zijn volgend verzoek dat de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen afgelegd in Zwitserland en deze afgelegd bij de Belgische asielinstanties vastgesteld in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming te wijten zijn aan misverstanden met en partijdigheid van de tolk in Zwitserland. Hij verklaart ook dat er bij de Eritreeërs in het buitenland zoals aanhangers als tegenstanders van het regime in Eritrea zijn en dat de situatie in zijn land niet goed is. Verzoeker verklaart in het kader van zijn volgend verzoek eveneens dat hij heeft vernomen dat zijn echtgenote gedwongen werd in het leger te gaan en dat zijn familie gedurende twee jaar niets meer heeft vernomen van zijn twee broers die eveneens in het leger zijn (NPO, p. 6).

Aan verzoekers verklaringen en zijn bewering dat hij illegaal Eritrea zou hebben verlaten, werd in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming geen geloof gehecht door de commissaris-generaal. Deze analyse werd bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 263 249 van 29 oktober 2021.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekers verklaringen in het kader van zijn huidige verzoek geen ander licht werpen op de motieven uiteengezet in de eerste beslissing van de commissaris-generaal van 26 mei 2021 en het arrest van de Raad dat ook oordeelde over verzoekers verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden aangevoerd in de beroepsprocedure en dat verzoeker nergens naar voor komt als een opposant van het huidige Eritrese regime en dus bezwaarlijk gesteld kan worden dat verzoeker kan gezien worden als een ernstige, en zichtbare opposant van het regime in Eritrea en hierdoor een vrees zou koesteren bij terugkeer.

De Raad wijst erop dat het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in wezen een toekomstgerichte beoordeling vereist waarbij onder meer rekening wordt gehouden alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast en de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden (artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet).

De commissaris-generaal meent dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat heden na een legaal vertrek uit Eritrea geen risico bestaat op bestraffing. Er wordt gemotiveerd dat gezien zijn verklaringen over zijn beweerd illegaal vertrek uit Eritrea niet geloofwaardig zijn bevonden, dit impliceert dat verzoeker Eritrea op legale wijze heeft verlaten en aangezien het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is om toestemming te verkrijgen om het land op legale wijze te verlaten, verzoeker geen vrees dient te koesteren voor verplichte rekrutering in de Eritrese nationale context. De commissaris-generaal komt tot deze conclusie op basis van nieuwe landeninformatie die dateert van na het arrest van de Raad van 29 oktober 2021 en waarmee de Raad toen geen rekening kon houden. Hierover stelt de bestreden beslissing het volgende:

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus “ERITREA. Mobilisatie in het kader van de oorlog in het noorden van Ethiopië” van 18 augustus 2023, toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt dat er sinds 2022, en zeker voor wat betreft de tweede helft van 2022, sprake is van een intensivering en veralgemening van de mobilisatie in Eritrea naar aanleiding van Eritrea’s deelname aan het conflict in het noorden van Ethiopië, waarbij minderjarigen, reservisten én personen die voorheen niet langer dienstplichtig waren [vrijgesteld / ontslagen / niet in aanmerking komend voor dienst], op grote schaal verplicht zijn gerekruteerd voor militaire- of burgerlijke dienst. In november 2022 tekenden de Ethiopische Federale regering en het Tigray People’s Liberation Front – protagonisten in de oorlog in het noorden van Ethiopië – te Pretoria de overeenkomst voor duurzame vrede en een permanente stopzetting van de vijandelijkheden, alsook wordt daaropvolgend in Nairobi een akkoord gesloten aangaande de tijdslijn ter implementatie van het akkoord van Pretoria. Deze overeenkomst stipuleert een terugtrekking van buitenlandse en niet-federale troepen uit de regio. Het Eritrese leger trok zich daarop gedeeltelijk terug uit bepaalde delen in het noorden van Tigray. In de zomer van 2023 zijn nog steeds Eritrese troepen aanwezig in de grensenclaves in het noorden van Tigray, alsook bezetten ze nog steeds het grootste deel van Irob en de gebieden rond Tserona en Zalambessa, Badme en gemeentes rond Sheraro. Hoewel bronnen aanvankelijk melding maakten van aanhoudende mobilisatie in Eritrea, ook na het staakt-hetvuren en de vredesovereenkomst van november 2022, wordt in februari 2023 melding gemaakt van het feit dat de meeste leden van de Eritrese reservetroepen terugkeren naar hun burgerlijke leven. Er werden geen indicaties gevonden in de geraadpleegde bronnen van mobilisatiecampagnes in Eritrea na februari 2023. Personen die voorheen gemobiliseerd werden in het kader van de oorlog in het noorden van Ethiopië, zouden zijn teruggekeerd naar Asmara. Uit de informatie komt verder naar voren dat de rekrutering in de nationale dienstplicht – zoals deze verliep voorafgaand aan het uitbreken van, en Eritrea’s deelname aan, de oorlog in het noorden van Ethiopië – dan wel wordt voortgezet, doch nergens blijkt uit deze informatie dat er op heden nog sprake zou zijn van de gedwongen mobilisatie en rekrutering in de nationale dienstplicht, van personen die niet langer dienstplichtig zijn [vrijgesteld / ontslagen / niet in aanmerking komend voor dienst].”

Verzoeker betwist de stelling van de commissaris-generaal en betoogt ondermeer dat het risico voor verzoeker bij terugkeer onvoldoende zorgvuldig is onderzocht en verwijst daarbij naar een rapport van Human Rights Watch van 2024 waarin onder meer wordt gesteld dat Eritreeërs die gedwongen worden teruggestuurd naar Eritrea een ernstig risico lopen op vervolging of andere mensenrechtenschendingen.

Uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de mobilisatie door de Eritrese overheid naar aanleiding van de deelname van Eritrea aan het conflict in het noorden van Ethiopië, blijkt vooreerst dat in de tweede helft van 2022 er sprake was van een intensivering van de mobilisatie in Eritrea, die volgens bronnen in die periode uiteindelijk resulteerde in een veralgemeende mobilisatie. Het gewelddadig conflict in de Tigray-regio in Ethiopië begon in november 2020 en omvatte vier grote fasen, waarvan de laatste wordt beëindigd met de vredesovereenkomst die werd getekend tussen het TPLF en de Ethiopische overheid op 2 november 2022. Het Eritrese leger is nagenoeg van bij aanvang van het conflict betrokken bij het conflict (COI Focus, *ERITREA. Mobilisatie in het kader van de oorlog in het noorden van Ethiopië*, 18 augustus 2023 (update, p. 6). Er is geen gezaghebbende beoordeling van het aantal Eritrese troepen in de oorlog. Een Ethiopisch journalist schat het aantal Eritrese troepen in het noorden van Ethiopië begin september 2021 op 300.000, bronnen dicht bij het TPLF schatten dat de helft van de Eritrese strijdkrachten zich in Tigray bevindt in oktober 2022 en een westerse diplomaat schat in diezelfde periode dat tot 60.000 Eritrese soldaten betrokken zijn bij de laatste vijandelijkheden sinds augustus 2022. De betrokkenheid van Eritrea bij deze oorlog leidt tot een intensivering en uiteindelijke veralgemeende mobilisatie van dienstplichtigen in Eritrea. De expert Martin Plaut meldt in januari 2021 dat volgens een goede bron het Eritrese offensief de mobilisatie van 200.000 nieuwe troepen inhoudt. Dit aantal wordt bereikt door verschillende categorieën dienstplichtigen in dienst te nemen die voorheen waren vrijgesteld zoals vrouwen met jonge kinderen, gepensioneerde soldaten en kinderen vanaf 16 jaar (COI Focus, p. 9). Ook uit Tigray door het Eritrese leger ontvoerde vluchtelingen worden met geweld teruggebracht naar Eritrea en gevangenen worden naar het front gestuurd. In een rapport van mei 2022 stelt de rapporteur van de VN voor de Mensenrechten in Eritrea een dramatische toename van giffa’s (razzias) vast met het oog op de militaire dienstplicht. Ook duizenden Eritreeërs die hun dienstplicht vervullen in civiele functies worden overgeplaatst naar militaire functies. De Rapporteur documenteert ook het oppakken en verzamelen van kinderen vanaf veertien jaar in giffas. Ook worden kinderen al vanaf de tiende klas naar Sawa, het militaire trainingskamp gestuurd, terwijl dat normaal pas geldt vanaf de twaalfde klas (Ministerie van Buitenlandse Zaken – *Nederland, Algemeen Ambtsbericht Eritrea*, mei 2022, p. 12, geciteerd in COI Focus van 18 augustus 2023). In een rapport van mei 2023 van de Speciale VN Rapporteur wordt een verdere toename van gedwongen rekrutering gemeld tussen midden en eind 2022 en een grootschalige mobilisatieoperatie in die periode. In september 2022 worden alle reservisten onder 55 jaar opgeroepen en er vinden wijdverspreide zoekacties plaats in steden en dorpen en ook vrouwen worden ingelijfd.

In de periode tussen midden en eind 2022 is sprake van een escalatie van gedwongen rekruteringen en treden de Eritrese autoriteiten steeds dwingender en meedogenlozer op tegen dienstplichtontduikers en

worden ook de familieleden van personen die niet ingaan op de oproeping gestraft door bijvoorbeeld voedselbonnen in te houden, gezinnen uit hun huizen te zetten en hen vast te houden in geïmproviseerde gevangenissen.

Minderjarigen, reservisten en personen die daarvoor niet langer dienstplichtig waren omdat ze vrijgesteld of ontslagen waren of niet in aanmerking kwamen voor militaire dienst, werden op grote schaal verplicht gerekruteerd voor militaire-of burgerlijke dienst. Martin Plaut, een journalist met expertise in de Hoorn van Afrika (COI Focus, voetnoot 68) stelt in december 2022 geen weet te hebben van categorieën die in die periode niet onder de mobilisatie vallen, behalve zwaar zieke personen die fysiek niet in staat zijn om te vechten (COI Focus, p. 14).

De Eritrese regering blijft deze mobilisatie aanhouden ook na de vredesovereenkomst van november 2022 volgens verschillende bronnen. In februari 2023 stelt Human Rights Watch dat de organisatie meldingen blijft krijgen van aanhoudende razzia's en represailles. De Noorse COI-Dienst Landinfo wijst in februari 2023 op de gevolgen van de mobilisatie en dat het aantal doden en gewonden gevolgen kan hebben voor de publieke sectoren buiten het oorlogsapparaat maar geeft ook aan dat de bronnen nauwelijks iets zeggen hoe de mobilisatie van tienduizenden personen die voordien in diverse sectoren werkten, werd opgevangen. Een diplomatieke bron in Nairobi, gecontacteerd in mei 2023, zegt vernomen te hebben dat veel mensen die gemobiliseerd werden zijn teruggekeerd naar Asmara, maar zij moeten zich opnieuw melden na een maand verlof. Martin Plaut stelt in augustus 2023 over slechts beperkte informatie te beschikken maar gelooft op dat ogenblik dat de mobilisatie doorgaat maar dat hij dit begrijpt als de jaarlijkse *"enlistment for Sawa"*.

Hij stelt niet gehoord te hebben dat verse troepen naar Tigray, waar het Eritrese leger aanwezig blijft, worden gestuurd, maar voegt eraan toe *"This does not mean that there are not! It is just that I have not heard about it"*. Volgens Tesfa News betekent de aankondiging van de Minister van Buitenlandse Zaken in augustus 2023 dat studenten die goede resultaten halen op het eindexamen naar hun hogescholen kunnen gaan zonder te hoeven deelnemen aan het National Service Program, dat de rekruteringspraktijken van het leger voor onbepaalde tijd zijn opgeschort. In de COI Focus, gepubliceerd op 18 augustus 2023, wordt gesteld dat Cedoca geen indicaties vond in de geraadpleegde bronnen van mobilisatiecampagnes na februari 2023.

Het is evenwel niet betwist dat ook na februari 2023 gedwongen rekrutering plaatsvindt. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat uit de landeninformatie blijkt dat rekrutering in de nationale dienstplicht wordt voortgezet zoals dit verliep voor het uitbreken van de oorlog in Ethiopië en Eritrea's deelname. Volgens de commissaris-generaal is het grote verschil dat geen sprake meer zou zijn van gedwongen mobilisatie en rekrutering van personen die niet langer dienstplichtig zijn, wat tijdens en tot kort na de oorlog in Tigray wel het geval was. De omstandigheid dat het Eritrese leger nog aanwezig is in Tigray betekent op zich niet dat de algemene en niemand en niets ontziende mobilisatiecampagne van de tweede helft van 2022 en begin januari 2023 zonder meer onveranderd doorgegaan zou zijn.

De vraag blijft evenwel of zonder meer kan aangenomen worden dat personen die voorheen niet langer dienstplichtig waren omdat ze vrijgesteld of ontslagen werden of omdat ze niet in aanmerking komen voor dienst, actueel niet meer het risico lopen gedwongen gerekruteerd of gemobiliseerd te worden. De blijvende aanwezigheid van het Eritrese leger vandaag in Tigray betekent dat de situatie in Eritrea in elk geval niet dezelfde is als diegene die bestond voor het uitbreken van de oorlog in Tigray. Zo uit het voorgaande blijkt dat op het hoogtepunt van de oorlog in Tigray, er een massale mobilisatie plaatsvond zonder weerga qua omvang omdat er een constante nood was aan nieuwe soldaten in Tigray, betekent de blijvende aanwezigheid van het Eritrese leger in wat nog steeds een onstabiele regio is, minstens dat het aantal militairen in Tigray op peil moet worden gehouden en dat bij een heropflakking van het conflict er allicht snel nieuwe rekruten zullen nodig zijn.

Verder is niet duidelijk of Eritrea al dan niet nieuwe troepen stuurt naar Ethiopië na de vredesovereenkomst. Zoals hierboven reeds aangehaald en verklaarde de door cedoca gecontacteerde expert Plaut in augustus 2023 dat hij dit niet heeft gehoord, maar dat het niet betekent dat er geen nieuwe troepen worden gezonden (COI Focus, p. 18). Bovendien stelt volgens de COI Focus een diplomatieke bron in Nairobi weliswaar dat hij vernomen had dat veel mensen die waren gemobiliseerd zijn teruggekeerd naar Asmara, maar ook dat deze terugkeerders een maand verlof hebben alvorens ze zich opnieuw moeten melden en het onduidelijk is waar en of ze nadien opnieuw zullen ingezet worden (COI Focus, p. 18). Dat één artikel in Le Monde van februari 2023 wordt gesteld dat terug in Eritrea de meeste leden van de reservetroepen terugkeren naar hun burgerlijk leven, waarop de daarin geciteerde journalist in ballingschap de vraag vreest dat dit maar zal duren tot de volgende gedwongen rekrutering (Zie Le Monde, *In Eritrea, the authorities punish the relatives of military deserters*, 10 February 2023, geciteerd in COI Focus, voetnoot 123) volstaat niet om te besluiten dat er heden geen sprake meer zou zijn van gedwongen rekrutering in de nationale dienstplicht van personen die niet langer dienstplichtig zijn.

Er dient rekening te worden gehouden met het feit dat de huidige context in Eritrea niet dezelfde is als voor het conflict in Tigray en de vredesovereenkomst, toen het Eritrese leger niet aanwezig was in de Tigray regio.

In de beschikbare landeninformatie wordt evenmin uitdrukkelijk gesteld dat de rekrutering in de nationale dienstplicht wordt voortgezet zoals deze verliep voorafgaand aan het uitbreken van en Eritrea's deelname aan de oorlog in het Noorden van Ethiopië en evenmin dat personen die voorheen vrijgesteld waren actueel geen risico meer zouden lopen om gedwongen gerekruteerd te worden.

Er wordt in de COI Focus in elk geval geen bron aangehaald die bevestigt dat personen die voorheen vrijgesteld waren actueel geen risico meer zouden lopen om gedwongen gerekruteerd te worden en dat de praktijk die was ontstaan tijdens de oorlog in Tigray in al zijn aspecten niet meer wordt toegepast. Landinfo stelt wel dat mensen die formeel zijn vrijgesteld van nationale dienst in principe niet kunnen worden teruggeroepen voor de nationale dienst, maar dat zij niet vrijgesteld zijn van de plicht om hun land te verdedigen in oorlogstijd. Ook personen die informeel zijn vrijgesteld kunnen worden gemobiliseerd voor oorlogsdienst. Plaut stelt in augustus 2023 dat de mobilisatie voortduurt, maar dat, zoals hij het begrijpt, dit de normale jaarlijkse rekrutering is voor Sawa, het trainingscentrum waar alle jongeren verplicht militaire training moeten volgen. Het is onduidelijk waarnaar deze journalist verwijst als hij zegt dat de mobilisatie voortduurt. Verder kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt of dit betekent dat door de aanwezigheid van Eritrese troepen in Ethiopië en ondanks een vredesakkoord van november 2022 dat het vertrek van de Eritrese troepen uit Ethiopië oplegt mobilisatie voor oorlogsdienst ook actueel nog gebeurt, en zo ja welke categorieën daarvoor in aanmerking komen. In dit verband moet ook rekening worden gehouden dat Eritrea voor het recente conflict in Tigray de “*no peace no war situation*” verkeerde en dat de onstabiele situatie van de regio en met name de situatie in Tigray al vele jaren wordt gebruikt door de Eritrese regering als reden om de onbeperkte duur van de Nationale Dienst te bestendigen en de sinds 1998 van kracht zijnde noodtoestand te behouden (EASO, *Eritrea, National service, exit and return*, september 2019, p. 22).

Hieruit volgt dat de beschikbare landeninformatie onvoldoende duidelijkheid schept over het huidige beleid in Eritrea en het risico dat personen die in het verleden zouden zijn vrijgesteld van de nationale dienstplicht en het land legaal zouden hebben verlaten, in geval van terugkeer lopen om opnieuw gedwongen te worden gerekruteerd. Daarbij dient ook terdege rekening te worden gehouden met het gegeven dat uit de beschikbare landeninformatie verder blijkt dat personen die (opnieuw) gedwongen National Service dienen te verrichten in Eritrea onderworpen kunnen worden aan onmenselijke en vernederende behandeling en foltering.

De beschikbare landeninformatie laat de Raad niet toe, het risico voor verzoeker om aan vervolgingsdaden te worden onderworpen in geval van terugkeer naar Eritrea op voldoende nauwkeurige wijze in te schatten en is van oordeel dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 15 januari 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET